

[Lasse Budtz.]

erkende, at præsident Thieu, daværende præsident Thieu, og jeg siger lykkeligvis daværende præsident Thieu, vitterlig ikke ville forhandle. Det er en kendsgerning, man ikke kan komme uden om. At hr. Ninn-Hansen ikke kan glæde sig over, at det er socialismen, der har sejret i Vietnam, forstår jeg da udmærket med hr. Ninn-Hansens indstilling, men han bør dog glæde sig over, at freden er kommet, og det er freden, som vil løse det problem, som er det væsentligste for vietnameserne, nemlig genforeningen.

Til hr. Honoré bliver jeg nødt til at sige, at hvis vi undlader at hjælpe fra vestlig side, hvilket hr. Honoré jo er inde på både i sine kommentarer i bladene og her fra talerstolen, så overlader vi altså initiativet til hele den østlige verden, hele den kommunistiske verden, og det kan umuligt være i de vestlige landes interesse.

Så snakker og skriver hr. Honoré ofte om disse massakrer, som han indtil dato ikke har været i stand til at bevise har fundet sted. Derfor henholder han sig til teorier, og disse teorier, som oven i købet er skrevet for flere år siden, er endnu ikke på nogen måde blevet underbygget af fakta. Men selv om disse teorier skulle være rigtige, ville det ikke være rigtigt af vesten at vende ryggen til et genforenet Vietnam, for så har vi jo ingen chance for at øve indflydelse.

Så ser jeg, at hr. Erhard Jakobsen er gået. Det skal dog ikke hindre mig i at kommentere den unægtelig noget ejendommelige bemærkning om, at det er våbnene, der afgjorde krigen i Vietnam. Ja men glemmer man, at Amerika havde en halv million mand i Vietnam, udstyret med det absolut mest moderne militærapparat, der eksisterer i denne verden? Nej, det var netop ikke våbnene, der afgjorde krigen i Vietnam. Det var det vietnamesiske folk, og det tror jeg man skal huske. Man skal også huske, hvem det var, der ødelagde Vietnam. Man skal huske mængden af amerikanske bomber, der blev kastet over Vietnam, og derfor bør Amerika naturligvis ligesom f. eks. EF-landene være med til at genopbygge Vietnam og være med til at yde hjælp. Jeg kan ikke lade være med at benytte et citat, som hr. Erhard Jakobsen selv brugte. Resten af det, hr. Erhard Jakobsen sagde, behøver vi lykkeligvis ikke at tage os af, det behøver vi

lykkeligvis i stadig højere grad ikke at tage os af.

Guldberg (V):

Både statsministeren og udenrigsministeren udtrykte sig i deres indlæg her fra talerstolen på en måde, der må få mig til at gentage, at det forekommer mig, at deres udtalelser er en ensidig læggen skylden på Syd-vietnam og i høj grad på USA.

Vi taler nok om, at der er militær skyld på begge sider, siger man så, men den politiske lægges af begge ministre helt og holdent på Sydvietnam. Det er en farlig tankegang. Det er muligt, at statsministeren og udenrigsministeren får ret, men man skulle ikke tro, at det skulle være nødvendigt at fortælle socialdemokrater om det system og dette faste mønster, hvorved man kan forvandle mere eller mindre svage demokratier eller ikke-demokratier til kommunistisk kontrollerede lande, som går over koalitioner. Det er derfor, jeg i mit indlæg har sagt: beviset på, hvordan dette vil være, kommer, alt efter om det Vietnam, som nu gennem militære foranstaltninger er forenet, bliver et åbent eller et lukket land.

Både statsminister og udenrigsminister anvender også omhyggeligt udtrykket, at de har fuld tillid til USA og dets vilje. Jeg bruger udtrykket, at tillid er gensidig, og jeg bruger det naturligvis, fordi jeg synes, det er at spille hasard med vores sikkerhedspolitiske interesser, hvis man fra en dansk regerings side ikke kan forstå, at sådan som forholdene er i den del af verden, vi lever i, kan man ikke afvise situationer og muligheder, hvor dansk sikkerhed hviler på tillid til USA, men også på USAs tillid til Vesteuropa.

Vi var ikke enige, udenrigsministeren og jeg, om, hvad der egentlig var foregået i Dublin. Jeg forstår udenrigsministerens udtalelse her som et dementi af, hvad der er skrevet i udenlandsk presse mange steder og også i det blad, der hedder Europa. Den første dag refererer man, at der har været drøftelser i Dublin, og den næste dag meddeler man med stor forbløffelse, at nu kan man lige så godt give alle detaljerne om, hvad det var, man drøftede i Dublin, under hensyn til, at visse detaljer allerede er sluppet ud fra Dublin som følge af danske fortroligt